

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4872/2020
05.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран М. Јанићијевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде – Први основни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављене против решења Вишег суда у Краљеву Гжрр 51/20 од 01.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гжрр 51/20 од 01.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Гжрр 51/20 од 01.07.2020. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Рашкој Прр 1/19 од 04.02.2020. године, тужба у овој правној ствари је одбачена.

Решењем Вишег суда у Краљеву Гжрр 51/20 од 01.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и решење Основног суда у Рашкој Прр 1/19 од 04.02.2020. године је потврђено.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим да је предложио да се о изјављеној ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења којим је тужба у овој правној ствари одбачена, јер у конкретном случају не постоји правноснажно решење суда којим је тужиоцу утврђена повреда права на суђење у разумном року, због чега тужилац нема правни основ за накнаду штете која је предмет тужбеног захтева, исплата износа од 380.000,00 динара, због неразумно дугог рока поступања судова у предмету П1 8722/10 и Гж 3433/17, које је тужилац водио против Републике Србије – МУП ради исплате накнаде за одвојени живот.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења, на основу члана 404. ЗПП, оценио да нема места одлучивању о ревизији тужиоца као посебној ревизији, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене заштите, као и начин пресуђења, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Побијаним другостепеним решењем, којим је потврђено првостепено решење којим је тужба одбачена, поступак у предметној парници јесте правноснажно окончан. Међутим, одредбом става 2. истог члана прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 04.01.2019. године. Вредност предмета спора означена у тужби је 380.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија није дозвољена.

Имајући у виду изнето одлучено је као у ставу другом изеке, применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**